

Mastere er også psykologer

Psykolog Rolf Lindgren

Hvis ikke mastere i psykologi kan kalle seg psykologer, vil Psykologforeningen i fremtiden forvalte fagets utøvelse, men ikke fagets utvikling.

UPASSENDE IDEAL: Sammenligningen med legene holder ikke, hevder Rolf Lindgren i dette innlegget. Legeforeningen organiserer allerede medisinerverdenens ekvivalent til mastere i psykologi: leger som ikke praktiserer medisin. Illustrasjonsfoto: YAY Micro

DEBATT: PROFESJON I ENDRING

Argumentet om at Psykologforeningen ikke bør organisere mastere i psykologi fordi Legeforeningen aldri vil organisere mastere i klinisk helsevitenskap, holder ikke, skriver

Lindgren. Legeforeningen organiserer allerede leger som ikke jobber klinisk. Mastere i psykologi har en lignende posisjon overfor psykologer.

Den pågående debatten om hvorvidt mastere skal ha rett til å kalle seg psykologer, har gitt meg en merkelig blanding av vantro og bekreftelse.

Manglende bekreftelse

Min profesjonelle identitet er først og fremst psykolog og mer spesifikt organisasjonspsykolog – en identitet jeg aldri noensinne har fått bekreftelse for hos Psykologforeningen. Jeg vil nevne noen eksempler, som det absurde, og i mange tilfeller urealistiske, kravet til veiledning og gruppeveiledning også i organisasjonsspesialiteten. Som om en organisasjonspsykolog er en terapeut som jobber i en privat institusjon, heller enn i kommunal eller statlig institusjon.

Eller det faktum at Psykologforeningen ikke på noen måte har protestert mot at profesjonsstudiene rundt omkring har avvirket ordningen med hovedpraksis i organisasjoner – den eneste grunnen, egentlig, til at det er noe poeng i å ta denne spesialiteten. For den gir ikke høyere lønn, og knapt høyere kompetanse.

Og står det om ledelse i Tidsskriftet, så er vinklingen psykologen som leder i helseinstitusjonen.

Sammenligningen med Legeforeningen

Tidligere president i Psykologforeningen, An-Magritt Aanonsen, uttalte i Tidsskriftet 3/2006 at «dersom det fantes en master i medisin, skulle da personer med denne utdannelsen få kalle seg lege?». Dette momentet blir gjentatt av Yngre psykologers forening i 7/2010: «Ved Medisinsk fakultet på NTNU kan man for eksempel ta mastergrad i molekylærmedisin, nevrovitenskap og klinisk helsevitenskap. Etter det vi vet, har det ikke vært et diskusjonstema innad i Legeforeningen om disse skal kunne innlemmes som medlemmer.» Nei, men det kan jo tenkes at disse masterne er for snevre når det gjelder medisin generelt, eller at de ikke formidler kunnskap som er så potensielt farlig at utøvelsen av den bør reguleres.

Grunnen til at det ikke finnes noen master i medisin, er at legeutdannelsen dekker dette behovet. Den norske legeforening er, i åpenbar motsetning til Psykologforeningen, engasjert i andre typer leger enn de som behandler pasienter.

Hvis noen er interessert i medisin som fag, og ønsker å bli forsker eller konsulent i næringslivet eller arbeide med sosialmedisin, så er medisinstudiet fortsatt veien å gå. Lege blir man først etter fullført turnus, altså klinisk praksis – men kravet om turnus er faktisk under diskusjon som følge av internasjonale tilpasninger.

Legene ville aldri gått med på at bare kliniske utøvere av faget skal få lov til å kalle seg leger.

Kvalitetssikring – også uten terapi som formål

Psykologi er et fag som i feil hender og brukt på feil måte kan gjøre stor skade, også dersom man jobber fjernt fra linjetjenestene. Derfor skal alle som jobber med psykologi som fag, ha mulighet til en kvalitetssikring som fordrer relevant etisk og faglig kompetanse, og uten at det er noen selvfølge at denne kompetansen skal ha terapi som formål. Akkurat som tilfellet *er* hos legene, men *ikke* hos psykologene.

Psykologene forvalter kunnskapen om menneskelig innsikt og endring. Denne kunnskapen omfatter mye mer enn bare terapi. Hvis psykologene ønsker å utvide arbeidsområdene sine til for

eksempel også å virke forebyggende, eller gjøre endringer i organisasjoner eller endog samfunn, vil det være en stor fordel om dette faktisk blir anerkjent. Slik situasjonen er nå, blir psykologer i mange sammenhenger sidestilt med siviløkonomer med helgekurs i NLP. Dette er verken heldig for profesjonen eller for publikum

Betydelig makt

Mastere skal kunne kalle seg psykologer ikke bare fordi legene kan kalle seg leger, men også fordi sivilingeniørene kan kalle seg sivilingeniører og bibliotekarer kan kalle seg bibliotekarer. Tittelen vil slik beskytte alle mennesker, ikke bare pasienter i terapi, mot useriøse utøvere av et fagfelt med betydelig makt.

Alternativet er at det blir opprettet en egen master-fagforening for faget psykologi, mens Psykologforeningen i praksis blir redusert til en forening som forvalter fagets utøvelse, men ikke fagets utvikling. Det kan umulig være noen fordel for psykologene.

rolf@psykologtjenesten.no